

"Ținta poruncii este dragostea"

Duminică, 25 noiembrie 2007

Gili Cârstea

Orice sistem de evlavie fără putere urmărește să producă "omul nou," exemplarul miraculos care respectă legile. Poporul lui Dumnezeu repetă de milenii acest experiment, fără rezultate notabile, iar biserica rămășiței încă nu s-a dumirit că acesta este un drum înfundat.

Israelul după trup a promis la Sinai că va face "tot ce a zis Domnul" (Exod 24:3), fără să înțeleagă că "ținta poruncii este dragostea," dar nu orice dragoste, așa cum se înțelege ea în zilele noastre. Legea este o descriere despre cum arată dragostea aceea "care vine dintr-o inimă curată, dintr-un cuget bun, și dintr-o credință neprefăcută" (1 Tim 1:5).

Pavel a fost printre cei foarte puțini care au înțeles acest lucru. El ajunsese la cel mai înalt nivel de performanță în obținerea purității morale prin păzirea legii – un nivel pe care cucernicii moderni din biserică nici măcar nu-l visează - și putea afirma cu certitudine că ajunsese "fără prihană" (Fil 3:6), după standardele neprihănității pe care o dă legea.

Un sistem religios poate fi extrem de bine pus la punct în a ajuta pe închinători să atingă neprihănirea prin conformarea la standardele înalte ale legii morale, dar nu va duce niciodată pe practicantul ei la "ținta poruncii." Învățătorii legii pot fi oricât de titrați, iar enoriașii cât se poate de zeloși, și totuși să nu știe ce spun, nici ce urmăresc (1 Tim 1:6-7), iar în final să se trezească în situația jenantă de a li se spune că s-au ținut de "flecării."

De ce îndrăznește Pavel să folosească o expresie atât de aspră, el, care descoperise "ținta poruncii," taina evlaviei și calea consacrată prin care se ajunge la neprihănirea lui Hristos? Îți înțelegem supărarea, noi, cei care vedem astăzi biserica sufocată de sfaturi, îndemnuri, ședințe de consiliere pentru toate nimicurile, ritualuri și programe de fapte bune, plus o mulțime de reguli restrictive și amenințări mai mult sau mai puțin voalate – toate îndreptate către idealul măreț de a-l face pe închinător să păzească legea. Toate acestea denotă o foarte greșită "întrebuințare a legii" (1 Tim 6:8), și în final produc o "dragoste" cu totul deosebită de aceea care "vine dintr-o inimă curată, dintr-un cuget bun, și dintr-o credință neprefăcută."

Pavel descoperise mărgăritarul de mare preț, și de aceea vedea inutilitatea religiei pe care și el o practicase cu mare zel. Înțelesese “taina evlaviei,” Hristos în voi, care era temelia întregii economii iudaice și singura soluție pentru nașterea dragostei agape. El vedea în Hristos Templul, punerea împreună a omenescului cu divinul, operațiune din care izvorăște neprihănirea aceea care este “în legătură cu legea.” În Hristos, omenirea a fost făcută părtașă de natură divină, iar divinitatea a devenit părtașă de natură umană – aceasta este împăcarea pe care a produs-o Dumnezeu locuind în Hristos. Fără ea, totul este deșertăciune și goană după vânt, un simulacru de spiritualitate care nu duce niciodată pe închinător la neprihănirea cerută de lege.

Doar în lumina acestei realități putem aprecia corect durerea Martorului Credincios. Știe și El, și nu trebuie să i-o spunem noi, că biserica aceasta este “singurul obiect al iubirii și grijii lui Dumnezeu de pe pământ,” și totuși declară că încearcă o insuportabilă senzație de vomă privind la infantilismul cu care sunt abordate probleme de o gravitate extremă. În timp ce soluția Sa pentru pregătirea unui popor care să stea în picioare în ziua lui Dumnezeu este ignorată și chiar refuzată, îngerul bisericii nu știe ce proceduri să mai experimenteze pe spinarea bisericii pentru atingerea unei evlavii superioare, unitate în biserică și o viață mai bună.

În timp ce marea controversă este blocată de aproape 120 de ani, iar revenirea lui Hristos se tot amână, noi persistăm să rezolvăm problema păcatului pe calea întortocheată a îmbunătățirii naturii umane, deși știm bine că etiopianul nu-și poate albi pielea și nici pardosul nu-și poate schimba petele.

Scopul legii este să conducă la Hristos, iar Hristos este exemplul lui Dumnezeu despre funcționarea împărăției divine, în care Dumnezeu locuiește în fiecare ființă creată. Legea este caracterul divin plantat la locul lui, singurul loc de unde poate izvorî dragoste. De aceea striga David, din mijlocul deznădejzii lui amestecate cu speranță: “Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, și pune în mine un duh nou și statornic” (Ps 51:10). La acest strigăt Dumnezeu a răspuns prin Ezechiel (Eze 36:21-31), a demonstrat prin Hristos, și a confirmat prin Pavel (Rom 8:5-11).

Pentru ca legea să-și atingă scopul, adică producerea dragostei agape venind dintr-o inimă curată, un cuget bun și o credință neprefăcută, ea trebuie așezată în templul inimii prin puterea creatoare a lui Dumnezeu. Aceasta este esența soliei neprihănirii lui Hristos, încredințată acestui popor.

Ce motive serioase ar avea Laodicea să se împotrivescă descoperirii divine?